

Скоро вечір...

Одинокий лист, гнаний вітром, пролітає повз мене.

Він більше сюди не повернеться.

Не повернусь, мабуть, і я, бо навіщо?

Моє кохання — як той жовтий лист.

Він може впасти тільки до твоїх ніг...

Не знаю я, чи знов сюди прийду,

Та залишаю замість себе

Ті квіти, що знайшла в саду

Для тебе, для тебе я.

А, може, завтра ти пройдеш ось тут,

Де вітер пелюстки колише.

Та знай, я щастя своє тут

Лишила, лишила я.

Можливо, завтра ти пройдеш біля місця наших зустрічей.

Можливо, побачиш мій останній дарунок нашому кохання.

І якщо вітер не розвіє ті квіти,

Не чіпай їх — вони мертві.

Нехай вони лежать,

Викликаючи хвилинки суму у закоханих, що проходять поруч...

Не знаю я, чи знов сюди прийду,

Та залишаю замість себе

Ті квіти, що знайшла в саду

Для тебе, для тебе я.

А може, завтра ти пройдеш ось тут,

Де вітер пелюстки колише.

Та знай, я щастя своє тут

Лишила, лишила я.